

Arrest

nr. 343 124 van 19 maart 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUBERT
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 24 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 september 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 december 2025.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat P. HUBERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart de Vietnamese nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) van 21 augustus 2025 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet als kennelijk ongegrond beschouwd.

2.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Vietnam een vervolging door de maffia omdat hij de lening die hij aanging bij de maffia om zijn viskwekerij op te starten niet zal kunnen terugbetalen.

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aantoot.

Verzoeker gaat hier niet mee akkoord en betoogt dat hij behoort tot een specifieke groep van jonge, kwetsbare mannen uit landelijke regio's in Vietnam met schulden bij criminele netwerken zonder effectieve familieondersteuning en die wordt blootgesteld aan ernstige represailles bij terugkeer.

Het begrip sociale groep zoals vervat in het Vluchtelingenverdrag, wordt nader uitgelegd in de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat uit artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet volgt dat twee voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld om te worden beschouwd als een specifieke sociale groep: ten eerste, moeten de leden van de groep een "aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden", of een kenmerk of geloof delen "dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven", en ten tweede, moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als "afwijkend" wordt beschouwd.

Er kan niet worden ingezien hoe verzoeker zou voldoen aan deze cumulatieve voorwaarden en dus een gegronde vrees voor vervolging zou hebben omwille van het behoren tot een sociale groep. Verzoeker maakt dit ook niet aannemelijk door enkel te verwijzen naar algemene landeninformatie.

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zou behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker maakt voorts geenszins aannemelijk dat hij omwille van zijn schulden een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing met reden gewezen op de laattijdigheid van zijn beschermingsverzoek: "Vooreerst dient gewezen te worden op de laattijdigheid van uw verzoek. Zo kwam u reeds op 6 december 2024 aan in België (CGVS, p. 6). Uw verzoek om internationale bescherming diende u zo'n 2 maanden later, op 10 februari 2025 in. Gevraagd waarom u meerdere maanden wachtte met het indienen van uw verzoek om internationale bescherming geeft u aan dat u niet wist dat u asiel kon aanvragen (CGVS, p. 10). Dit kan geenszins uw laattijdig verzoek verschonen daar er van iemand die werkelijk in nood van internationale bescherming verkeert verwacht kan worden dat hij of zij al het mogelijke doet om zich zo snel mogelijk te informeren naar de mogelijkheden om zijn of haar veiligheid te garanderen. Bovendien is het merkwaardig dat u uw laattijdig verzoek met voorgaand argument tracht te weerschonen aangezien u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat u tijdens uw verblijf in Hongarije op het internet opzoekingswerk deed en erachter kwam dat u in België asiel kon aanvragen. Deze uiteenlopende verklaringen ondermijnen uw geloofwaardigheid. Voorts dient ook opgemerkt te worden dat u in Hongarije geen asielaanvraag indiende (CGVS, p. 6). Van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en bescherming aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u naliet dit te doen, doet ernstige afbreuk aan uw asielrelaas." Verzoeker repliceert dat verweerder geen rekening houdt met de laattijdigheid van zijn beschermingsverzoek en dat er geen wettelijke verplichting bestaat tot onmiddellijke aanvraag. Hij verwijst naar algemene landeninformatie inzake de migratiecontext en structurele kwetsbaarheid van Vietnamezen uit Ba Don, de irreguliere circulatie en de chronologie van de asielaanvragen. Vervolgens betoogt verzoeker aangaande het niet-indienen van een beschermingsverzoek in Hongarije dat verweerder geen rekening gehouden heeft met de concrete omstandigheden van het dossier. Hij benadrukt dat er risico's en obstakels waren bij zijn asielaanvraag in Hongarije en hij bekritiseert de coherentie van het Belgisch beleid. Verzoeker stelt dat indien de Belgische autoriteiten van oordeel waren geweest dat hij daadwerkelijk bescherming kon genieten in Hongarije, en Dublin-overdracht had kunnen worden georganiseerd. Verzoeker besluit dat aangezien dit niet gebeurd is, België impliciet erkent dat deze landen geen effectieve bescherming bieden.

Verzoeker brengt met de volharding in zijn verklaringen, de bekritisering van de pertinente weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en de verwijzing naar algemene landeninformatie geenszins concrete en dienstige elementen bij die een afdoende verklaring kunnen bieden voor het feit waarom hij pas laattijdig in België een verzoek om internationale bescherming indiende noch het feit kunnen verschonen dat hij in Hongarije geen beschermingsverzoek heeft ingediend. Verzoekers afwachtende houding kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden

van ernstige schade. Immers kan er redelijkerwijs verwacht worden van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, quod non in casu. Verzoekers afwachtende houding, waaronder zijn verblijf in Hongarije, kan zodoende niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en relativeert de ernst en de actualiteit van de ingeroepen vrees. Voorts wijst de Raad erop dat verzoeker met zijn niet-gestaafd betoog dat België impliciet erkent dat er geen effectieve bescherming geboden wordt in Hongarije omdat er geen Dublin-overdracht plaatsvond geenszins valabele elementen bijbrengt die het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel dat geldt in het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kunnen weerleggen.

Vervolgens merkt de commissaris-generaal op terechte wijze op dat verzoeker nalaat zijn identiteit op afdoende wijze te staven: "U verklaart dat uw paspoort bij aankomst in België gestolen werd (CGVS, p. 3). U verklaart dat u hier geen aangifte van deed bij de politie of ambassade omdat u niet wist waar u dit kon aangeven (CGVS, p. 4). U bevindt zich echter ondertussen al meerdere maanden in België, dat u in al die tijd niet kon uitzoeken waar u het verlies van uw paspoort kon aangeven, kan geenszins overtuigen. U weet na afloop van het persoonlijk onderhoud een foto neer te leggen van uw Vietnamese identiteitskaart – het origineel bevindt zich in Vietnam –. Een loutere foto van een identiteitskaart vormt echter geen doorslaggevend bewijs van identiteit, des te meer dergelijke afbeeldingen makkelijk te fabriceren zijn. Het ontbreken van een geldig, origineel en authentiek identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt." Verzoeker benadrukt de omstandigheden van het verlies van documenten en verwijst hierbij naar algemene landeninformatie. De Raad wijst erop dat verzoeker geenszins een afdoende verklaring biedt voor het ontbreken van zijn originele identiteitsdocumenten, hetgeen dan ook afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging motiveert de commissaris-generaal met reden: "De door u aangehaalde problemen vertonen geen nexus met één van de criteria vermeld in het Verdrag van Genève die voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u Vietnam verliet omwille van economische problemen: u ging een lening van 500 miljoen VND aan bij de maffia en dient ook op te draaien voor de lening van 300 miljoen VND die uw ouders aangingen bij de bank (CGVS, p. 7-8).

U vreest bij terugkeer naar Vietnam hardhandig aangepakt of vermoord te worden door de maffia indien u de lening niet af kan betalen. Deze vrees is vooreerst louter van gemeenrechtelijke aard. U geeft aan nooit problemen te hebben gekend met de Vietnamese autoriteiten (Vragenlijst CGVS). Gevraagd of u of uw familie hulp probeerde zoeken bij de Vietnamese autoriteiten, verklaart u dat uw vader de situatie ging aangeven bij de politie, maar dat de politie de situatie niet ernstig nam en geen onderzoek deed omdat jullie katholiek zijn (CGVS, p. 9). Gevraagd of u enig bewijs heeft van deze aangifte bij de politie, verklaart u dan dat u geen bewijs kan hebben omdat de maffia u anders zou vermoorden (CGVS, p. 10). Daar u geen bewijs weet voor te leggen van de aangifte van uw vader bij de politie berust het bestaan van deze aanklacht en bijgevolg ook de onwil van de politie om jullie bij te staan louter op een blote bewering.

Daarnaast legt u geen begin van bewijs inzake de door u aangegane lening van 500 miljoen VND bij de maffia voor (CGVS, p. 8). U verklaart daaromtrent dat een lening bij de maffia niet op papier wordt gezet, enkel mondeling gebeurt (CGVS, p. 8). U verklaart dat u sinds het afsluiten van de lening en tot en met uw vertrek in Hongarije maandelijks de interest op deze lening betaalde (CGVS, p. 8-9). U verklaart dat u in Hongarije geld stuurde naar uw ouders via een tussenpersoon, en dat zij de maffia contant betaalden (CGVS, p. 9). U kan hier echter ook geen enkel bewijs van neerleggen, noch van de betalingen aan de maffia, noch van de geltransacties naar uw ouders (CGVS, p. 9). Ook van de bedreigingen die de maffia aan het adres van uw familie zou uiten, weet u geen begin van bewijs voor te leggen (CGVS, p. 9). Het bestaan van deze lening bij de maffia en de daaraan onttrokken problemen berusten zich dus louter op een blote bewering, hetgeen uw asielrelaas ernstig ondermijnt.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat naast de lening die u bij de maffia zou zijn aangegaan, uw vader ook een lening bij de bank aanging. U legt ter bewijs hiervan de overeenkomst met de bank neer (document 2 groene map). Aangezien u de oudste zoon bent van de familie, dient u op te draaien voor de schuld van de familie (CGVS, p. 6). Vooreerst wenst het CGVS te wijzen op het gemak waarmee dergelijke documenten gefalsifieerd kunnen worden, des te meer u een kopie neerlegt en geen origineel document. Bovendien dient vastgesteld te worden dat deze lening bij de bank aangegaan zou zijn op naam van uw vader (CGVS, p. 8), en dat uw naam nergens op het document figureert. U kan hier met andere woorden geen rechtstreekse persoonlijke gevolgen aan onttrekken. Dat u met uw ouders overeen zou zijn gekomen dat u voor die lening zou moeten opdraaien is dus louter een persoonlijk en gemeenrechtelijke kwestie die volledig vreemd is aan de Conventie." Verzoeker betoogt dat hij verklaard heeft dat de lening bij de maffia mondeling werd afgesloten, zonder schriftelijk contract en dit gebruikelijk is bij informele en illegale schulden

in Vietnam. Hij stelt dat het ontbreken van schriftelijk bewijs in deze context verklaarbaar is en niet mag worden aangewend als ongeloofwaardig, zolang het relaas coherent blijft en ondersteund wordt door de context. Verzoeker benadrukt verder zijn lidmaatschap van een bijzondere sociale groep, het verband tussen sociaaleconomische kwetsbaarheid en gerichte vervolging. Verder betoogt verzoeker dat hij verklaard heeft dat de lening bij de maffia mondeling werd afgesloten, zonder schriftelijk contract en dit gebruikelijk is bij formele en illegale schulden in Vietnam. Hij stelt dat het ontbreken van schriftelijk bewijs in deze context verklaarbaar is en niet mag worden aangewend als ongeloofwaardig, zolang het relaas coherent blijft en ondersteund wordt door de context. Voorts zet verzoeker de mogelijkheid tot bescherming door de Vietnamese autoriteiten op omstandige wijze uiteen.

De Raad stelt vast dat verzoeker met dergelijk algemeen betoog en niet-gestaafde poneringen geenszins concrete elementen bijbrengt die bovenstaande terechte bevindingen kunnen ontkrachten en een afdoende verklaring kunnen bieden voor het ontbreken van enige stukken ter staving van zijn verklaringen noch kan hij allerminst overtuigen geen beroep te kunnen doen op de Vietnamese autoriteiten.

In zoverre verzoeker zich beroept op de slechte economische omstandigheden in Vietnam en naar algemene landeninformatie hieromtrent verwijst, benadrukt de Raad dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke over vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoeker toont niet aan dat de socio-economische situatie in Vietnam het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien, te meer verzoeker verklaarde als visser in Vietnam gewerkt te hebben (NPO van 30 juli 2025, p. 4). Daarenboven wijst de Raad er nog op dat verzoeker niet aannemelijk maakt geen netwerk meer te hebben bij een terugkeer naar Vietnam daar hij verklaarde dat zijn ouders, twee zussen en twee broers nog in Vietnam verblijven (Verklaring DVZ, p. 7, p. 9; NPO, p. 4- 5).

Verzoeker brengt verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofde kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

2.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Vietnam.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking

overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 23 januari 2026 om 10 uur 30 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1654 staat onder eed en tolkt Vietnamees – Frans. Tolk 1512 staat onder eed en tolkt Frans – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker stelt dat het ontbreken van documenten niet kan worden aangewend als reden om zijn verklaringen ongeloofwaardig te bevinden. Hij heeft steeds consequent verklaard dat zijn identiteitskaart en paspoort werden gestolen en dat hij niet wist hoe hij hiervan aangifte moest doen. Deze verklaringen zijn geloofwaardig. Daarnaast betwist verzoeker de stelling dat zijn asielrelaas geen verband zou houden met het Vluchtelingenverdrag: in Vietnam behoort hij tot de groep van personen die een lening zijn aangegaan bij de maffia en die geen overheidsbescherming kunnen genieten tegen de problemen die daaruit voortvloeien. Aldus is er wel degelijk een link met voormeld verdrag. Voor het overige verwijst verzoeker naar zijn verzoekschrift. Verder bevraagd, licht verzoeker toe dat hij vreest om bij terugkeer naar Vietnam in de problemen te komen met de lokale autoriteiten: zijn huis werd er onteigend, hij kreeg daarvoor een incorrecte compensatie en heeft problemen ondervonden toen hij daartegen heeft geprotesteerd. Waar de voorzitter opmerkt dat hij hiermee een heel ander asielrelaas naar voor brengt dan wat hij heeft verklaard bij verweerder, repliceert verzoeker dat hij dit ook ter sprake heeft gebracht bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zodat deze dienst ervan op de hoogte is. Verder heeft hij geen opmerkingen.”

5. Voormeld betoog doet geen afbreuk aan de vaststellingen die zijn terug te vinden in de beschikking van 25 november 2025.

5.1. Vooreerst komt verzoeker niet verder dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen omtrent zijn vrees voor de maffia en van bepaalde argumenten in zijn verzoekschrift. In de punten 2.1. en 2.3. van de voormelde beschikking werd hierop reeds concreet geantwoord. Door louter te volharden in zijn vluchtrelaas, bepaalde gevolgtrekkingen tegen te spreken, eerder aangehaalde argumenten te herhalen en voor het overige te verwijzen naar zijn verzoekschrift, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

5.2. Daarnaast haalt verzoeker ter zitting een vrees aan om bij terugkeer naar Vietnam in de problemen te komen met de lokale autoriteiten: zijn huis werd er onteigend, hij kreeg daarvoor een incorrecte compensatie en heeft problemen ondervonden toen hij daartegen heeft geprotesteerd.

De Raad stelt hierover vast dat verzoeker deze elementen nooit eerder kenbaar heeft gemaakt, laat staan dit als vrees heeft aangehaald, ook niet op het CGVS zoals ter zitting voorgehouden. Hij haalde enkel een vrees aan ten aanzien van de maffia omdat hij de aangegane lening niet kan afbetalen.

Wat dit nieuw element betreft, benadrukt de Raad vooreerst dat het aan verzoeker is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te reiken aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat een verzoeker om internationale bescherming alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk moet aanbrengen. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond,

ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het is niet ernstig dat verzoeker a posteriori een nieuwe vrees te berde brengt. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen en de redenen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De verzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle relevante elementen van zijn beschermingsverzoek, inclusief alle redenen waarom hij een beschermingsverzoek indient.

De Raad wijst erop dat de behandeling en het onderzoek door het CGVS van het beschermingsverzoek een essentiële fase van de asielprocedure uitmaken. Deze essentiële fase bij het CGVS wordt omzeild indien het de verzoeker telkens, zonder enige procedurele consequentie, zou zijn toegestaan om met het oog op de nietigverklaring of vervanging van de bestreden beslissing een nieuw asielmotief aan te voeren dat weliswaar betrekking heeft op gebeurtenissen of bedreigingen die zich beweerdelijk reeds hadden voorgedaan, maar die voor het CGVS niet als vluchtmotief werden aangevoerd (d.i. als een reden waarom het beschermingsverzoek wordt ingediend) en door het CGVS dus niet konden worden beoordeeld en onderzocht. Het voorleggen van een nieuw asielmotief in de beroepsprocedure mag niet leiden tot een afzwakking van de samenwerkingsplicht van verzoeker met het CGVS, wiens onderzoek een essentiële fase in de procedure uitmaakt (zie in deze zin HvJ oktober, C-652/16, pt. 96-97, 103).

Indien verzoeker daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, mag worden verwacht dat hij onmiddellijk en te allen tijde de volledige waarheid vertelt aan de instanties die hem deze bescherming kunnen verlenen en dus alle redenen uiteenzet waarom hij niet kan terugkeren naar Vietnam, wat hier niet het geval is. De geloofwaardigheid en ernst van verzoekers beweerde vrees om bij een terugkeer naar Vietnam problemen te krijgen met de lokale autoriteiten worden volledig ondergraven doordat hij deze vrees zelf niet eerder vermeldde tijdens de administratieve procedure tot het verwerven van internationaal bescherming, in het bijzonder bij het CGVS, die een essentiële fase van de asielprocedure uitmaakt.

5.3. Gelet op het voorgaande brengt verzoeker geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Verzoeker toont geen nood aan internationale bescherming aan.

7. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO